

288

Z. 28

Thâm trải chân êm ái đã hút hết âm thanh nên chỉ còn những tiếng phớt nhẹ. Nàng ôm ghi lấy chàng, miệng rên rỉ.

— Kevin ơi, em yêu anh quá !

VIII

ĐOẠN KẾT

Trái bom Z. 233

VĂN BÌNH cũng ôm ghi lấy Chu-Ling. Toàn thân chàng nóng ran dưới sự mơn trớn của nàng song trí óc chàng vẫn lạnh băng. Chàng vẫn tỉnh dề chuẩn bị đối phó với những việc sắp xảy ra. Trong khi ấy Chu-Ling tỉnh lại dề rời mê mẩn tâm thần. Nàng rời hẳn thực tại, bay bổng trên chín tầng mây tình ái.

Chàng ôm ghi lấy nàng không phải để biểu lộ yêu đương mà để ngăn nàng nghe những tiếng động ở phòng bên. Thoạt đầu là tiếng chìa khóa được tra vào ổ, đến tiếng cửa mở rồi tiếng giày bước vào phòng. Tiếng giày bước dằng hoàng và

chứng chắc, chứng tỏ chủ nhân đã về.

Chu-Yao đã về.

Chu-Yao rất thương con, thế tất sau khi ăn tiệc trở về phải sang phòng con. Khi ấy Văn Bình định tung mền ngồi dậy, thoát ra khỏi phòng. Nhưng không hiểu sao chàng lại nằm ép thêm nữa vào người Chu-Ling.

Văn Bình nhìn về phía cánh cửa ăn thông sang phòng Chu-Yao. Hời này, chàng chỉ khép hờ. Chàng đã tắt hết đèn song ánh đèn phòng bên vẫn hắt sang khiến chàng có thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật chung quanh.

Có tiếng gõ cửa và tiếng Chu-Yao :

— Ba đây, con còn ngủ hay thức ?

Chu-Ling chui từ trong mền ra :

— Con đang thức. Ba đi dự tiệc về đấy à ?

Chết rồi .. Văn Bình thêm cuộc sống bão táp thì đây bão táp sắp sửa xảy ra. Chu-Yao sẽ bắt gặp chàng nằm cùng giường với cô con gái rượu. Nhà bác học nguyên tử Trung Cộng có thể làm âm lên, và gọi nhân viên Sigurimi đến. Chu - Ling sẽ bênh vực chàng nhưng tướng Kôlit không thể buông tha. Cũng có thể Chu-Yao sợ xấu hổ nên giữ thái độ im lặng. Văn Bình hy vọng Chu-Yao im lặng vì có thể chàng mới hoàn thành được chương trình đã định.

Thái độ của Chu-Ling cũng lẩn, chàng kinh ngạc. Lẽ ra khi nghe cha hỏi nàng phải nín thinh.

Hoặc sợ nàng nín thinh Chu-Yao sẽ rón rén tới, hôn trán và đắp mền lại, nàng vẫn có thể đáp lại là đang bận việc. Đàn bà con gái có thể bận việc bất cứ lúc nào ! Hiểu ý, Chu-Yao sẽ chờ đợi, và trong khi ấy chàng vẫn còn đủ thời giờ nhảy xuống giường, biến ra ngoài hành lang..

Lại tiếng Chu-Yao :

— Ừ, ba mới về xong. . . Ba có nhiều chuyện vui lắm, muốn kể lại cho con nghe. Ba sang phòng con được không ?

Nàng vẫn nằm lì trong mền, nói vọng ra, tay ôm ngang lưng chàng :

— Được chứ ! Con cũng có chuyện vui không kém..

Văn Bình đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Tại sao chàng đang nằm trên giường mà nàng lại cho cha nàng vào phòng ? Tại sao ân ái với một thanh niên lạ mà nàng cho là có «chuyện vui không kém» ?

Chu-Yao vặn đèn lên sáng quắc. Văn Bình đã dự liệu trước mọi việc sẽ xảy ra như vậy nhưng đến khi ánh sáng tràn ngập căn phòng chàng lại luống cuống, mặt mũi đỏ bừng.

Chu - Yao đang bước vào bỗng khựng lại. Y vừa nhìn thấy Văn Bình. Chu-Ling ngồi lên, bình thần khoác áo ngủ vào người rồi chạy lại phía cha ôm hôn chùn chụt vào hai bên má. Chu-

Yao lẳng lẳng đón nhận cái hôn của con gái, không nói gì hết. Chu-Ling nũng nịu với cha :

— Ba đừng giận con nhé !

Chu-Ling gọi Văn Bình :

— Dậy đi anh, đừng sợ gì cả. Ba em đấy mà.

Ba em không nói gì đâu.

Chu-Yao hơi biến sắc khi nhận ra người đàn ông nằm trên giường con mình là Kevin. Tuy nhiên, y vẫn chia bàn tay ra, giọng thân thiện :

— Chào ông.

Văn Bình khúm núm :

— Xin ông tha lỗi.

Chu-Ling cười khanh khách :

— Em đã bảo anh đừng sợ gì cả mà...

Chu-Yao quay sang phía con gái :

— Con đi tắm cho khỏe. Vì lát nữa mình đã phải lên đường. Ba cần nói chuyện một lát với ông Kevin.

Chu-Ling phụng phịu :

— Vâng, con xin đi tắm. Nhưng ba không được nói xấu con đấy. Ba hứa với con đi.

Chu-Yao nghiêm nét mặt :

— Con nghĩ lại coi từ bao năm nay có bao giờ ba làm con phật ý đâu, ba luôn luôn nghĩ đến hạnh phúc của con, cho dầu ba phải thiệt thòi tất cả. Thôi, ba bằng lòng hứa. Đi tắm kẻo không kịp.

— Bao giờ lên đường ?

— Trong vòng một giờ nữa.

— Con ở lại được không ?

— Không được con ạ. Con dư biết rằng trên đời này ba chỉ còn con là niềm an ủi duy nhất. Ba không thể nào sống xa con đâu chỉ là một vài giờ đồng hồ.

Chu-Ling huýt sáo miệng như con trai, giờ tay vẫy Văn Bình rồi bước vào buồng tắm. Chờ nàng đóng cửa xong Chu-Yao mới nói với Văn Bình :

— Ô kia, tại sao ông chưa ngồi xuống ?

Văn Bình nhận thấy giọng nói của nhà bác học Trung hoa có vẻ xúc động. Trước mặt con gái, dường như Chu-Yao đã cố gắng tột độ để giữ bình tĩnh. Chàng định nhìn Chu-Yao sẽ ném vào mặt chàng một câu nói khinh bỉ «ông là người thiếu tư cách» rồi mời chàng ra ngoài. Chàng không ngờ Chu-Yao lại mở đầu bằng lời cảm ơn thân mật :

— Ông đã mang lại hạnh phúc cho con gái tôi. Tôi thành thật cảm ơn ông.

Văn Bình chưa đáp thì Chu-Yao đã đứng dậy, rút cặp kiếng trắng ra khỏi mắt để lau vào ống tay áo. Chàng thoáng thấy y rơm rớm nước mắt. Như thể quên bằng đang nói chuyện với người lạ. Chu-Yao đặt mục kính xuống bàn rồi chấp hai tay sau đít, đi đi lại lại trong phòng. Bằng giọng đều đều, y bắt đầu cuộc độc thoại :

— Ông hãy nghe tôi nói, và đừng ngắt. Sở dĩ tôi cần bày tỏ dài dòng với ông là để tránh hiểu lầm. Ông thấy con gái tôi dễ dãi chắc ông nghĩ rằng chúng tôi là những kẻ coi thường đạo đức....

Văn Bình ngắt :

— Tôi không bao giờ dám nghĩ như vậy.

Chu-Yao hơi nhăn mặt :

— Tôi đã yêu cầu ông ngồi nghe mà ông không chịu. Nếu ông chấp nhận điều kiện tôi mới tiếp tục, bằng không chúng ta nên dừng lại ở đây.

Văn Bình gạt đầu :

— Vâng, tôi xin chấp nhận.

Chu-Yao vẫn đi đi lại lại trong phòng :

— Ngoài miệng ông chấp thuận nhưng trong thâm tâm chắc ông cho rằng tôi là người điên. Tôi không điên đâu ông ạ, óc tôi đang sáng suốt hơn bao giờ hết. Con gái tôi cũng không phải hạng người trên bệ trong lầu mà là con nhà thế gia lệnh tộc. Trước ngày Cách Mạng Tân Hợi xảy ra, cha tôi là một vị đại quan-trong triều. Tờ tiên tôi mấy đời đều giữ chức vụ cao cấp. Theo truyền thống Á-đông, Chu-Ling đã thừa hưởng một di sản tinh thần quý báu. Hồi nhỏ, tôi nuôi nó trong khuôn mẫu nghiêm khắc của Khổng giáo. Khi nó sinh ra, vợ chồng tôi muốn nó trở thành đứa con gái đầy đủ công dung ngôn hạnh để sau này gả

bán cho nơi môn đăng hộ đối. Nhưng hoài bão của chúng tôi không thành vì cách mạng đã hoàn toàn thay đổi đời sống Hoa Lục.

— Thưa, năm 1949 ?

Văn Bình lại ngắt lời Chu-Ling lần nữa, nhưng không hiểu sao nhà bác học lại quên bẵng và đáp :

— Phải, năm 1949. Năm ấy, quân đội giải phóng nhân dân toàn thắng, gia đình tôi phải tản cư từ Hoa Bắc về Thượng Hải. Thật ra hồi ấy chúng tôi không định ra đi, nhưng trong cơn chạy loạn vĩ đại của nhân dân Trung quốc chúng tôi đã theo sang Đài Loan. Vợ tôi có một ông chủ buôn bán ở Bắc Âu nên chúng tôi rời Đài Loan đi Bắc Âu lập nghiệp.

Chúng tôi sinh sống tại Thụy Điển, nếu không sung sướng thì cũng không đến nỗi khổ. Ông chú vợ đối với chúng tôi rất tốt. Nhờ ông khuyên nhủ và giúp đỡ, tôi ghi tên vào đại học mặc dầu đã hơi lớn tuổi. Tôi vốn có khiếu toán học từ nhỏ nên như rồng gặp mây tôi chiếm được những giải thưởng khó nhất trong trường. Tôi học giỏi đến nỗi chỉ mất 4 năm xong học là đậu bằng Tiến sĩ Toán. Rồi từ đó, đời tôi lên như diều.

Gặp may trên đường học vấn, tôi còn gặp may trên đường tử tức nữa. Tôi đến Thụy điển được một thời gian, mới học năm thứ nhất đại học thì vợ tôi có thai và sinh được một trai kháu khỉnh.

Nếu nó còn sống đến nay thì nó thua Chu-Ling 3 tuổi.

— Cậu em của Chu-Ling đã chết ?

— Nó đã chết, và cái chết của nó là đầu mối của tất cả mọi việc đã xảy ra cho gia đình tôi cho con gái tôi, và cho đến nay vẫn còn đeo đuổi tôi như bóng với hình. Sau khi tốt nghiệp cao học, và đệ trình một luận án về toán học không gian, tôi được Hàn lâm viện Thụy điển lưu ý và mời làm giáo sư đại học. Từ đó chúng tôi sống rất dễ chịu.

Năm Chu-Ling lên 10 thì biến cố xảy ra. Năm ấy, tháng Lee lên 7. Hai chị em quần quít bên nhau cả ngày, sau giờ học là chúng kéo nhau đi chơi, thậm chí đến tối phải rầy la chúng mới chịu lên giường ngủ. Tuy là em trai, tháng Lee đòi mặc quần áo như chị nó. Cái gì nó có, con Ling cũng chia cho tháng Lee. Một đêm kia, tôi đi ăn tiệc về muộn nên vợ tôi cần nhắc. Ông tinh, Thụy điển là xử rộng rãi về quan niệm tình ái, nam nữ yêu nhau, vợ chồng ngoại tình là chuyện thông thường, nên vợ tôi cứ sợ tôi học đòi dân bản xứ mà lấy người đàn bà khác. Tôi không giấu gì ông là đã lừa vợ tôi nhiều lần, quá nhiều lần, nhưng ông cũng là đàn ông tất ông cũng hiểu tâm trạng đàn ông. Đàn ông có vợ tặng tị với người đàn bà không phải vợ mình không có nghĩa là phản vợ. Phần nhiều đó chỉ là vấn đề giải quyết sinh lý. Hoặc là

vấn đề thay đổi không khí của người đã đến tuổi 40, tuổi ái tình sung sức nhất.

Thú thực là đêm dự tiệc ấy tôi có ăn nằm với một cô gái Thụy điển. Nhưng tôi vẫn yêu vợ tôi tha thiết. Vợ tôi là người đàn bà đức độ, luôn luôn trầm tĩnh, nhỏ nhẹ với chồng. Sau nhiều năm sống chung, chưa khi nào nàng to tiếng. Không hiểu sao nàng lại to tiếng với tôi. Từng quen với sự phục tòng vô điều kiện của vợ, tôi cũng to tiếng lại. Hai vợ chồng cãi nhau một trận ra trò. Tôi đập hết bát đĩa tro igh nhà, vợ tôi lấy kéo cắt nát hết cà vạt của tôi.

Lần đầu tiên từ ngày lấy nhau chúng tôi ngủ riêng. Và cũng là lần đầu tiên chúng tôi quên săn sóc con cái, đưa chúng nó vào phòng ngủ như thường lệ. Chu-Ling mới 10 tuổi song đã biết cư xử như người lớn. Tháng Lee cũng vậy, nó thấy cha mẹ cãi nhau thì tỏ vẻ buồn phiền và rủ chị ra ngoài vườn chơi. Ban đêm ở Thụy điển rất lạnh, đêm ấy lại là đêm mùa đông nên trời lạnh một cách kinh khủng. Đêm mùa đông ấy là đêm đầu tiên và cũng là đêm cuối cùng tháng Lee ra vườn chơi dưới trời tuyết lạnh.

Cho đến nay tôi cũng không hiểu tại sao hai đứa trẻ lại có phản ứng lạ lùng như vậy. Trời lạnh dưới không độ, mặc quần áo toàn len còn không dám ra ngoài phương chi cả hai chỉ mặc đồ ngủ phong phanh. Nhà chúng tôi ở vùng ngoại ô, gần